

"AMERIKA"

Venček za slav. delavce v Ameriki.

Ispaja: Slovenska družba
Amerika.

Izjava vrak potek.

Naročnina:
V Ameriko \$1.50
V Evropo \$2.50

Ponakazane številke po 8 cent.

Vse posiljative, plama, doplat in
dovorne nakažnice (Money Orders)
naj se podižajo na:

America Pub. Co.
6119 St. Clair Ave. N. E.
Cleveland, Ohio.

Dovisi brez podpisa in obsegajoči
časno polemiko, se ne sprejemajo.
Rokopis je ne vredajo.

"AMERIKA"
The Leading Slovenian Weekly
Issued Fridays.
Published by
The America Pub. Co.,
6119 St. Clair Ave., N. E.
Cleveland, Ohio.

Subscription \$1.50 a year.

Application for entry as second class
matter at the post office at Cleve-
land, Ohio, pending.

Read by 15,000 Slovenians (Krein-
er) in the City of Cleveland and
elsewhere.

Advertising rates on request.

No. 5, Friday July 3, 1908. Vol. I.

SLOVENSKO IZSELJNISKO VPR
SANJE.

Tromoma drve evropske narodno-
stih letosno leto nazaj v Evropo. Fi-
nančni polom meseca oktobra lanske
ga leta jih žene z svojimi ludimi po-
slanicami za vso Ameriko, stotisoča
v domovino.

Moj temi bežniki nas najbolj zan-
jamajo rojaki Slovenci. Tudi teh beli
trumi se trumu čres lujo. Baje jih
je letosno leto odalo že več kot 4000.

Toda, ako gledamo te bežeče tru-
me, se nam nehote vrne misel: "sa-
jih bude krasna nazaj." Res, zdaj se, ka-
kor da se ni dovolj agitacije za A-
meriko po Evropi, kakor da bi za to
te trume hitele tla samo jakat. Se no-
vih naseljeancev.

Bes veliko jih gre domov s prar-
stnim nepom. Veliko jih morajo posla-
ti vse konzulji. Vendar velika veči-
na pa nese seboj več ali manj ameri-
riških dolarjev. Ti bodo lepa va-
za za rojake v domovini.

Se res — in to je poglavito — jih
nese pa seboj ameriške nazore, kolijo
njive nazore o Ameriki. Tu se mar-
sikoma ni godilo bogeveliko dobro.
Torej je kot "črna živina". Vendar
je pa pri tem vedel, na kaj trpi. Pri-
del je piščelin dan in skupna svota
14 dñi. in bila ravno tako majhna.

Manj kot 25 dol. gotovo ni značala.

Dalej, se je trpel, imel je vsaj do-
bro brano; meseči vsak dan. Vsak
dan si ga je lahko merico privoča-
la. V sedanjo se mu tudi ni bilo treba
primočati iti malo med ljudi.

Pa pri vsem tem je vendar mar-
šak konj dejal lahko na stran, samo
ako jo hotel.

Doma, kaj ga čaka?

Koliko trpi naše ubego ljudstvo!
Kako se peha in trudi! "Od zore do
urek roščan in potan" se ubija u-
bogi kmetij na polju. In pladič? Sad
trud! Kako maleševanje je v pri-
merju s trudem! Kolikokrat je lazen,
kao, sirjan.

Vse do ne želite gotovo tem našim
amerikancom v spomin, ko bodo tv-
do delali v domovini. Zacet bo pri-
merjal sedanj, zaslužek z zasluž-
kom v Ameriki in trud z trudem v
Ameriki. Računal bo, koliko bi zar-
abil skoči v Ameriki tako trdo de-
ja, koliko lahko na stran dejal itd.

Ako je tu kaj nahranil in prinesel se
bol, sa bo to sicer nekaj časa še mo-
glo. Ko bo to do, bo spomin cal-
vel na prošle dñi ameriškega ži-
vjenja. Ako morda ni niti nahranil,
vse sproti nesel salomon, shubila da
mu bo rest, da ni prav naredil. In
posledica tega? "Egiptovski lonec
mena" bodo zadali. In le ena besa-
da — "V Ameriki je zoper delo" —
"no sicer čas" — in — kot ptico se
livko — ne bo ga obdržalo doma. Haid
v Ameriko! Sači tudi loterist,
siko sinkrat niti ne dobi, pa bo go-
tovo se enkrat stavl. To je v cloveški
naravi lastno.

Zato pa smejlo trdimo, da 80% teh
naseljeancev v Ameriki pride prej ali
zlate zoper nazaj k nam se enkrat
poniknut svojo srco.

Da, se ved! Ne bojo prisli sami.
Vsek jih bo se kaj seboj pripeljal.
Tako da se bo tok evropskega izse-
ljevanja podvojil, z celo potrojil.
Kakor hitro se v Ameriki spremene
časi in razmere na bolje. S tem se
bo mænila — rekel bi — nekako dru-
ga doba v naseljevanju — kar bi ve-
ljal zlasti o našem slovenskem na-
seljevanju.

Sedaj naselje pri vsem tem samo
vraženje, ali naj domoljubi in rod-
nini skušajo ta tok usiljati? Ali naj
mislijo na sredstva, s katerimi sledi
naselje — izseljevanje iz domovine
v Ameriki, in kolikor mogoče one-
čili? Menim, da je jasno, da bi bil
več tak postrus brezposesen in brez
posiljanja. S tem pa seveda ne mi-
sim res, da bi izseljevanje podpi-

Slovenska družba v Ameriki.

Sprajdi so korakali ribiči s emble-
mi, ki predstavljajo cirniko Jeze-
ro, Krko in Ljubljansko. Tem so si
nemško žido našega ljudstva do dñi ribiči s svojimi denami in ribi-
čimi pripravami v rokah.

ho pa s ponosnem tokom izselje-
vanja podvojil: te je skrb za sloven-
sko izseljevanje.

V starj domovini so voditelji ljud-
stva uvideli pri obstojučem razmerju
potrebo take organizacije. Ustanovil
so v ljubljani slovensko izselje-
vanjsko družbo Sv. Rafaela, katera je pa
se v slov. podružnicu splošne
avstrijske družbe Sv. Rafaela.

Toda kaj morejo storiti oni za iz-
seljenca, ako ne najdejo zaslomje
v Izseljenec do morja že pride in
ind čez morje. Toda kaj pa tu in A-
meriki? Torač, kjer se potreba var-
stava in pomori pravzaprav začne,
tam pa ta družba ne more nicesar
več storiti. Tu je pa nata dožnost
storiti nadalje.

In o tem prihodje.

K. Z.

KRANJSKA SKUPINA V JUBILEJ- NEM SPREVOĐU NA DUNAJU.

1. Sprevod je otvoril 6 trobent-
čev z fanfarami, občestnih v belo
dolenjski narodno noso z modrim
deklemljim grbom.

2. Banderil: 7 jedescov v belokranjs-
ki narodni nosi, z modrim dezelnim
grbom na prsih. Na čelu je jedzil
zastavonoša z belo-modro-rdečo zna-
čavo.

3. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

Zeleni Jurij (narodni žigač iz po-
ganskih časov, ki se še danes ob-
javlja v začetku pomlad).

Skupino so otvorili dečki, ki so živ-
ljali na pisanke iz brezovega lubja.

Zeleni Jurij (narodni žigač iz po-
ganskih časov, ki se še danes ob-
javlja v začetku pomlad).

Skupino je otvoril dečki, ki so živ-
ljali na pisanke iz brezovega lubja.

1. Sprevod je otvoril 6 trobent-
čev z fanfarami, občestnih v belo
dolenjski narodno noso z modrim
deklemljim grbom.

2. Banderil: 7 jedescov v belokranjs-
ki narodni nosi, z modrim dezelnim
grbom na prsih. Na čelu je jedzil
zastavonoša z belo-modro-rdečo zna-
čavo.

3. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

4. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

5. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

6. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

7. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

8. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

9. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

10. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

11. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

12. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

13. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

14. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

15. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

16. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

17. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

18. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

19. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

20. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

21. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

22. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

23. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

24. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

25. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

26. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

27. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

28. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

29. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

30. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

31. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

32. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

33. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

34. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

35. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

36. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

37. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

38. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

39. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

40. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

41. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

42. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

43. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

44. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

45. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

46. Banderil: 6 dolenskih uskokov
na konjih v pisani, starodavni narod-
ni nosi s surko kajpkom.

Gospod Vitič.

(Slovenec Ivan Lah.)

III.

Vitčja rodbina je smrta po Juremu, je rekel gospod Vitič mimo. Krasne je poslal molče ves pozdrav. Predstavil si je, kako bo vrnati domovino in narod pred Turki, kako bo skili zapuščen v težih časih. A ko je bil gospod Vitič izstrelli imo Bakic, je Erazem ves vztrpel, kri mu je še v bledi lice in roka je prilega telesni roč meča. Hotel je planiti na noge, prijeti gospoda Vitiča za rame, vpraskati ga zato je ona, a hipoma ga je obali druga misel. Vprasuje se pogledati avtojega gospoda in je hotel v trdih njevih besedah brati njegove misli.

"A vsaj ti bi ostal tu, Erazemu; stej, doma si tu prvič te vidim, drži moj, ostani," je prosli Krištof.

"Na moja pot gre s gospodom Vičem," je odgovoril mladenič.

"A kaj bom, jaz ne znam žensak zavest," je reklo gospod Krištof.

Vitič se mu je zahvalil, da je objubil dali zapuščenim zavetje in je trdil s prijetjem. Krištof pa je bil vesel, da ni Vitič prešel k drugemu. Pri menjolikah so pili in se pogovarjali pozno v noč.

IV.

Ko je stopil gospod Vitič v sobo, ki mu je Krištof odločil za spalnico, sa je naslonil na stol in se zasmilil. Hrto so bezeli pred njim spomini, tudi v neprijetju. Dvorlje,

grad, stopnice, soba, lesovi okoli grada, vse ga je spominjalo krašenih časov. Takrat je bil mlad in je prijeti s svojimi prijatelji na grad. Krištof je bil takor doma. Krištof in njegovi bratje so lovili po gozdih in on z njimi. Že kratek čas so se bili v dvobojih. Obiskovali so gradove po okolici in jedzili tudi daleč v sever, ter so zopet vratali domov. Včasih je prišla na grad Katarina. Krasna je bila kakor vila in ponosna, kakor kolokolo. Jezida je bil njeni tudi na roj. Visoka je bila nje postava, jasne oči, krasno lice, kakor obrat bogatje, dolgi crni lasje, vse je kazalo njeni krasoti, v njenem ponosu je bilo nekaj boštančkega, da bi pokleknil pred njo in lo moll. Njeni podobe so stopila Vitiču sedaj tivo pred oči, atelo so mu je, da stoji pred njim prav tako, kakor je stala takrat, ko sta se ločila na stopnicah. Prveč je bil nekak na grad in ona se stala sredi vrta. Obstajajoči so bile v veliki sila je vstala v njem, zaplavljala je mlaada ljubezen v nekončnem hrepenjanju in je morala ostati skrita v arcu. In poslej so ga sprememili sanje o njej in vsem potih. Potrojlo so se nlegove modi, da bi se bil bojeval z gorami. A ona je bila krasna kot gračaka in starci gračak je pričakoval bogatih plemičnih gostov-sluhačev, on pa je bil en starega grajskega valpeta, in je bil milost, dober gospodar, velik rost med gračakovimi sinovimi, da se vaditi z njimi v orotu. Kaka hederrosti bi bila ljubiti krasno gračko heber. Samo na rovu je mogel v njeni obliki, itakrat je mogel govoriti z njo. A kaj govoriti in kaj, ko ni smel govoriti tega, deset je bilo večno polno. Tako je preteklo čas lepo mladosti, poli sladkih sanj.

In nakoč so prišli gostje iz daljnjih krovje z bogatimi darovi. Velike gostje so bile v velikih lov. — Odali so domov in Katarina je bila nevesta. Daledi na Ograko je bila določena nje pot. Katarina se ni izpremljena, kar je da se ni zgodilo niti. Kakor prej je bila tudi tisti in ponosna. Majhnikov veder se je vrnil z lova. Samo je pridružila na konju na dvorišče in mlači Vitič za njo. Pomagala je stopili s konja in zapretala, ko je bila v njem. Odšla je po stopnicah in tam je obstala. Potrjihnil ji je belo reke:

"Jasna golobica, kako velika je sreča moja..." A v tem je zacutil, tako se je nje roka trdo prijela njebove.

"Gospod..."

"Gospodina, pogledačina..." Je sepetal a kako bi bil mogel povedati v trenutku, kar je bitti celo leta?

Treteptale so njegove ustnice nad njenim rokom...

"Jaz oddim..." sreča s Teboj, kraljica... Tako bilo je misliš Vitič na Katarino, da je mu je, da se poslovava z njo. Vendar ni bila nje podoba več tako krasna in jasna, kakor nekaj. Vihari časov so poslagali, da naceliš tekočo rano v njegovem srca. Tako je imel poslej pogostilo prilikom ljubitve in je imel kot junak manje slave povsod mnogo upeha med damami, vendar ni vse mogla. Šenka krasota v njem vneti takega cuta, ki bi ga bil mogel imenovati ljubčez... dokler se ni zgodilo na hederrosti meji nekaj posebnega.

To se je gospod Vitič ustavil. Zde je mu je kakov greb, ki bi z njim oskrnil te prostore, ako bi se premisli drugi spomini, nego oni na Kata-

rina. In vendar so prišli spomini in so ga vzemljali vso noč. Krasna, kakor kraljica, je stala pred njim Katarino, atelo so mu je, da čuti nje roko v svoji, da silni nje šepstanje. Samo so ustnice sepetale nje ime in tho šepstanje je polnilo notoč tistih v zapuščeni sobi.

Nedelj je sedej gospod Krištof ob posteli zvolejša strinčnika in se posloviral z njim.

"Tako sam sem ostal tukaj, tako sem bila tukaj..." je reklo Erazemu, ki je lezel na posteli. "A pove, govoreč, da deli dobra mati..."

Vidno je bilo, da Erazem nenegotovil o tem. Njegova oči so se zagle-

dile v stop in mleči, je daleč drugam.

"Kraljuje na svojem gradu..."

"Ljubim... in ti jo ljubiš..."

"Nisem jo viden, odkar ti hotel odšla..."

Vedno gospod Krištof ni hotel govoriti tem.

"A tisti na vojsko in si njen e-nec, njen ljubljeneč..." je reklo sotepo na kratkom molku.

"Dolžnost vsakega plemiča je, da gre v boj," je odgovoril Erazem.

Krištof je čutil usodo svoje sestre. Ljubljil jo je zelo in zelo se mu je, da si bila nikdar srečna. Sliši so vidi na vojsko in ona je ostala sama na kakrem okrasitem gradu. S temi misli se je poslovil od strinčnika in je odšel v svojo sobo spati.

Erazem pa se je sklonil na posteli, položil si je roko na glavo in rekel:

"In če je ona..." In misli je tako dolgo v noč.

V.

Drugo justo se je gospod Vitič kraljico poslovil z gospodarju Krištofer ter je odjedel z Erazmom v vas.

Na vasi je stala četa pripravljenja, da odrine. Vaščani so stali ob trdnjavni in ga prisvojili. Ko je prijetil mednje, so ga veselo pozdravili. Vitič je pregledal trdnjavo in obiskal je ter raslagal vaščane starejšine, kaj naj prezidajo in popravijo.

"Kaj bo res nevarnost, Bog pomaga," je vprašal starejšina.

"Res," je odgovoril gospod Vitič, "ali imate orloj?"

"Malo orloja imamo gospod..." je odgovoril starejšina.

"Slabo se bomo branili, če se ne bo branil grad," je opomil drugi.

"Tudi grad se bo branil..." je reklo Vitič.

"Eti, ni več gospoda na gradu," je reklo starejšina in se ozri na Vitiča.

Vitič si je zapomnil, da je trdnjavi treba orloja in je sklenil to naslaniti atškemu samostanu, kamor sta padali cerkev in trdnjava. Medtem se je zbrala vsa vas, moški in ženske, da bi videli gospoda Vitiča.

Vitič je bil popoldan, drugo so ujeli. Ko je prejel gospodinje in popravil, da je bilo nekak na grad in ona se je zadržala v vsej skupnosti.

Pri trdnjavni pa so obstali vaščani ter se začeli pogovarjati o resnih casih. Vedeli so, da ni bres pomensko gospod Vitič pregleduje trdnjavo.

Tudi njegove besede niso obetale noben dobrega.

Ceta je jesdila v dirku, doline so se svetlike v planem cvetju, cesta se je vila med okrogle grize, v daljavi pa so se kazali boji in boji vrhovi Gorjanec.

Erazem se je zagledal v krasni boji svet, a vse to ni moglo ustaviti njegovih misli. Njegov cilj je lezal tam za gorami, kjer leže zapuščeni izgnanci brez domovja, brez zavetja, kjer se junakom nudil prilika, da pokaltejo svoje sile. In gospod Vitič se je razenje po gradovih, po vsej deželi, prav do Ljubljane, kjer gospodinje vade postavljanje o bojih. Tako so včasih prilezili junaki na osamljen grad, lepo gospodinje so bile tam, in so jim pripovedovali o bojih. Erazem sedal ni misli pa to. Prečel je bil skoraj vso noč in je komaj čakal jutra, da odjedelje da. Veči nemir mu je polni dušo in hotel je da bi preskočil z enim skoncem Gorjanca, da bi redel, če je ona rešena, če je živa, zdrava. Zdelo se mu je, da vstaja novo življenje iz obupa, ki je bil untel vse njegove sanje. Zakaj nekaj je bil a čete sletiti avtojega poveljnika po Hrvatskem, in poleg njega je jedl njegov pobranci Bakic. Bitzal so se posestvo Bakicevemu, kjer so hoteli prenočiti. Ko je Erazem stopil z pobratimom v dvorec, se je pojavila na pragu seska Bakicevca in je vroče objekt brata. Erazem je obstal. Kolikokrat je sanjala mlada mlada duša, da pride do grad in se pojavi gospodinje, dobiti, kjer leže zapuščeni izgnanci brez domovja, brez zavetja, kjer se junakom nudil prilika, da pokaltejo svoje sile. In gospod Vitič je lezal tam za gorami, kjer se je zavetoval, da je bilo razburjenje. Okleščil se je moralja njegovega vrata in on je resno prigovarjal:

"Jaz sem ti tako hvaležna, gospod, dobrí gospod, ti naš rešitelj, poplajaj ti Bog..." Kaj bi bilo z nam!

In pri tem se je začela zopet jokati, ko je pomisli, kaj bi se bilo zgodilo z njimi, in kaj se je zgodilo z vsem njenim apremptom. A gospod Vitič je bil že vajen vsem hudim časom, krv in smrti, zato je bil muren, a razumel je neno bolesti: strelil je, da je ostala zdaj osamljena in zapuščena, z materjo samo, in, kaj najredko v teh časih ženske? Vendar ni hotel izprševali po njenih domačih ampak je hotel pomiriti. Zagledal se je vanjo, ko mu je skrival glave na prsi, kakor da se aranjuje, da mu sedi v narod. Cutil je, da je njen toplo in ji popravil lepe lase, ki so se usipali po ramenih. Videl je, da je zmuda, da je zelo lepo razvita gospodinje. Zdelo se mu je, kaj je začela jokati pred seboj, da njen obraz spomina nečesa, kar je tako redil v svojih sanjah. Ko je mesec zasjal zopet jasneje, je sklonil Vitič glavo nad njo in rekel:

"Gospodina, pogled, kako krasna je noč."

A ona je skrivala svoj obraz in čutil je, kako je zadržela.

"Kaj je tako sram, gospod."

"Ne, ne sanjam se," je rekel zatožil, "kako bi ti mogel pomagati drugače. Upam, da dobro sediš v sedu pred menom..."

Strenska je glavo in prizimala.

"No, gospodina, pogled vendar," je sepetal, "da ne misliš vse to. Pobratim ga je predstavil sestri Jeleni. Odšel so v sobo, kjer je sprejela starca gospoda. Drugo jutri je četa odšla in kraljica potem se je Erazem odčil od pobratima, ki je odšel proti domu. Ko je nekaj mesecov potem šla četa soper mimo Bakicevovo posestvo, je bilo vse v razvalinah in tudi bilo niti sledu.

Razdrži zidovje — in črna obgorja bruna so ležala med razvalinami. Oup je napočnjal takrat mlademu junaku sreč — kosec je bil tihes mladec sreč.

Odšel je nazaj na Ograko ter se je pridružil Vitičevi četi, namejeni v vojno krajino. Ni hotel druga, nego da pride v boj, da maščuje usodo Jeleni v svojega pobratima in da najde tam smrt. Bres pomena je bila zanj slava, saj ona morda ne živi več, ali ne more nikdar ved o njem slišati. Tako je misli prej. Ko pa je snodi gospod Vitič izdal veliko skravnost, se je le zelo mladenič, kjer se vstaja nova življenje na vrhu. A pri tem mu je druga misel mogoča skrito srečo. Spomnil se je, kako je gospod Vitič s čudnimi besedami prispovedeval o begunčih v vojni krajini, kako se mu je tresel gias, kako mu je bil del običaj. "In če jo ljubi on?" Ta misel je stopala s tisoč vprašanj, zopet in zopet med njegove spomine. Zato je bil prečel vse noč, zato je bilo tako nekaj čudnega, nerazumečga v tem pomladanskem jutru.

Gospod Vitič se je oziral po lepih trčih na obeh straneh case in je čutil veliko veselje, da je zopet na

notu v vojno krajino. Čim blizu so se kazali vrhovi Gorjanec, tembol je rantio v arco nemirno hrepenjanje.

Cudit je teku temu, ker je čutil, da ni ved takto misel, da ne bi mogel obvladati svojih čutavcev, in ker niti

čutavci niso mogli mititi ljubljene do nje, ki je postal gospod Krištofer.

"Kraljuje na svojem gradu..."

"Ljubim... in ti jo ljubiš..."

"Nisem jo viden, odkar ti hotel odšla..."

Vedno gospod Krištof ni hotel govoriti tem.

"Dolžnost vsakega plemiča je, da gre v boj," je odgovoril Erazem.

Krištof je čutil usodo svoje sestre.

"Kraljuje na svojem gradu..."

"Ljubim... in ti jo ljubiš..."

"Nisem jo viden, odkar ti hotel odšla..."

Vedno gospod Krištof ni hotel govoriti tem.

"Dolžnost vsakega plemiča je, da gre v boj," je odgovoril Erazem.

Krištof je čutil usodo svoje sestre.

"Kraljuje na svojem gradu..."

"Ljubim... in ti jo ljubiš..."

"Nisem jo viden, odkar ti hotel odšla..."

Vedno gospod Krištof ni hotel govoriti tem.

"Dolžnost vsakega plemiča je, da gre v boj," je odgovoril Erazem.

Krištof je čutil usodo svoje sestre.

"Kraljuje na svojem gradu..."

"Ljubim... in ti jo ljubiš..."

"Nisem jo viden, odkar ti hotel odšla..."

Vedno gospod Krištof ni hotel govoriti tem.

"Dolžnost vsakega plemiča je, da gre v boj," je odgovoril Erazem.

Krištof je čutil usodo svoje sestre.

"Kraljuje na svojem gradu..."

"Ljubim... in ti jo ljubiš..."

"Nisem jo viden, odkar ti hotel odšla..."

Vedno gospod Krištof ni hotel govoriti tem.

</